

L'endemà i l'altre i l'altre anirà preguntant a tothom si la coneixien. La descriu amb vehemència, la dibuixa amb traç embogit, insisteix, s'esvera, s'enfureix. El comminen a la feina, el calmen. Ningú no en sap res. Com el carbó encès que es fon amb la calor del dia, que s'evapora, que es consum inexorablement, tràgicament.

Passen els dies i en acabar el temps de recollida, la mare, veient-lo encara moix, amb veu pacient i tendra, asseguts sota l'olivera antiga ran de mas, li diu que és hora d'oblidar, que no ha de patir per ella i que no la busqui, que sempre hi és. *També el teu pare la va veure*. Que apareix a estones i que, fins i tot, alguns cops parla amb veu inefable, des d'una cambra estant, asseguda ran de finestra, amb mans poc avesades al camp i amb gotims a la mirada. Que es diu Lola. Però que, ves a saber, potser totes se'n diuen.

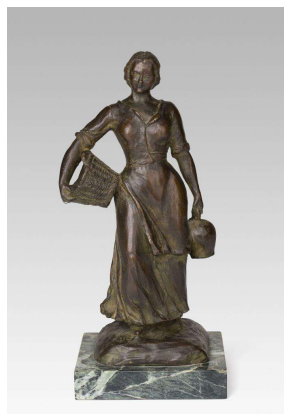
Pseudònim: Hope

Concurs de relat Antoni Sella

Modalitat: Santiago Rusiñol

Motiu del treball:

La Veremadora, de Lola Anglada i Sarriera

En el seu tragí, no sembla haver-hi pes en la cistella, sinó fulles, flors i altres brins de natura lleugera. Absort per uns moments, deixa de badar i retorna a la feina. Quimeres no són res.

En arribar la nit i amb l'estómac ple i la partida a la botifarra enllestida, s'ajeu al llit, baldat del dia. Però insòlita nit, aquesta que arriba, que se li apareix, entre ombres de somnis, una imatge ennegrida que es mou vora d'ell passant-li per davant, abstreta, com si se li endugués l'ànima amb mans invisibles. Massa calor, ja ho deia.

Passen uns dies i en un d'ells, en aquelles llambregades seves de reüll cap als ceps, la torna a veure. S'hi concentra. N'absorbeix els trets. Els ulls ametllats, la camisa lleugerament oberta, les espatlles nues i fragància de gessamí, un cistell de fruita fresca a una mà i un cànir amb esmalt verdenc a l'altre. Quin delit una poma i un rajolí d'aigua o de vi. Però quin delit les mans que li ho oferirien. I així, en un espasme ràpid, oblida el cep i marxa com una exhalació hipnòtica, cap a ella. És l'ombra de Gentil a les prades. Però les dreceres sempre tenen entrebancs i no compta que, en el breu trajecte, ensopega amb son germà, que ja l'havia advertit llargament de la qualitat dels grans d'aquella collita, com tampoc pot evitar el pas del pare demanant-li ajuda a carregar un grapat de cistells al carro perquè un temporer jovencell s'ha esllomat una cama i l'han hagut de dur a reposar. En tornar-hi, ja no la troba. Ni fruita, ni aigua, ni vi, ni aroma. Tardeja i els colors de la vinya i de la terra canvien en un girar d'ulls, com pinzellades d'aquarel·la, i fins el paisatge sembla transformar-se en un joc de clarobscur i de formes mel·líflues, miratges efímers.

Aquest vespre és clar com pocs. Es desvesteix la camisa. Torna a ajeure's i li sembla veure a fora una aparença obscura, tèrbola tota ella, duent un cistell buit i un cànir. Camina d'esma, calmosament, la camisa arromangada fins més amunt del colze. On deu anar a aquelles hores? La crida amb un xiulet, innominada, però no s'immuta. S'alça i surt. Corre rere d'ella amb gambades obstinades; ella, amb pas calmós, va més de pressa i no hi ha forma d'encalçar-la. Una nit en blanc com cavaller muntat en cavall en flames perseguint un desig.

LOLA

Finals d'agost. Damunt els pàmpols dels ceps cau la suor d'homes i dones a ple matí. Inici de recol·lecció de la malvasia. Un delit incipient. Boques i paladar que hom assaborirà en pocs mesos. El sol és del mateix color, que es filtra a les venes i a la pell amb l'empenta d'un carro.

Envoltat de les fileres arraïmades, en Joaquim sua la cansalada. Duu un barret de palla, camisa beix i pantaló a l'alçada de mitja canya; la pell mostra la morenor colrada a la intempèrie, agitanada. Té vint-i-tres anys i enllà només té projectes. Els nervis dels braços es tiben quan pinça amb precisió el "pal" de cada raïm. Sap que només ha de triar-ne els bons, els madurs. Cal saber-ne des de jove i ell ja hi té alguns anys de tirada.

Mira al voltant de tant en tant: barrets i mocadors s'estenen i es mouen al llarg de les fileres. Algú canta, d'altres parlen pels descosits. A ell li agrada el silenci, el ritual, la comunicació amb la natura, amb la llavor. Sap que d'allà n'ha de sortir una dolçor líquida. Es concentra en la tasca: concreta els grans i els diposita en cistells col·locats a l'ombra. El sol fa créixer però també és enemic.

Massa calor, encara. I massa jove per a desmaís i esvaniments. Veu com la les comes a l'horitzó es van transformant. El vent s'irisa a deshora, només és migdia. S'arronsa, se'n desdiu i segueix treballant. No és amic de fantasies ni de distraccions.

L'endemà, la mateixa rutina. Llevar-se d'hora, treballar a ple sol, descansar darrera un merescut mos i tornar-hi una última estona de tarda. Les darreres cistelles ja es van retirant. Les dones, esperen; els homes, romanen una mica més en el tràfec. El Joaquim aixeca l'encorbada esquena per redreçar el cansament i, unes fileres enllà, veu una figura desconeguda. Esvelta, camina amb posat decidit, els braços eixuts i fermes, amb el cistell curull de raïm a l'espatlla cap als carros. No és la Marta, que és més menuda; tampoc la Berta, de braços molsuts; ni la Xènia, de cabell curt i rebel, no. Duu el cabell recollit com una jove grega damunt l'esquena suada i els pòmuls lleugerament alçats i envermellits.